

Az anyóka, aki Istent várta

Élt egyszer egy idős asszony, aki nap, mint nap hosszú órákon keresztül alázatosan imádkozott. Egy nap Isten hangját hallotta, aki így szólt hozzá:

– Ma eljövök, hogy meglátogassalak téged.

Olyan örömet és büszkeséget érzett az asszony, hogy azt szavakkal el sem lehet mondani. Csinosítani kezdte az otthonát, kitakarított, tésztát gyúrt és süteményt sütött. Aztán felvette a legjobb ruháját, és várni kezdte Isten érkezését.

Egy kis idő múltán valaki kopogtatott az ajtaján. Az anyóka sietett, hogy ajtót nyisson. De csak a szomszédasszony volt, aki egy kis sót akart kölcsönkérni. Az anyó elküldte:

– Az Isten szerelmére, azonnal menj innen, most nincs időm erre a butaságra! Istent várom az otthonomba! Na menj már! – és becsapta a megbántott asszony orra előtt az ajtót.

Kicsit később megint kopogtattak. Az asszony megnézte magát a tükörben, megigazította a ruháját és futott ajtót nyitni. De ki volt az? Egy óriási kabátot viselő kisfiú, aki gombokat és szappant árul fillérekért. Az öregasszony így tört ki:

– A Jóistent várom. Nincs egy csepp időm se! Gyere vissza máskor! – és a gyermek orrára csapa az ajtót.

Azután megint kopogtattak. Az öregasszony kinyitotta az ajtót és egy rongyos, sápadt öregembert látott maga előtt.

– Egy szelet kenyeret, jóasszony! Legyen akár száraz is... És ha megengedné, hogy egy pillanatra megpihenjek a lépcsőjén! – kérte könyörögve az öreg.

– Ó, ne! Hagyj békén! Istent várom! És takarodj a lépcsőmről! – mondta bosszúsán az öregasszony.

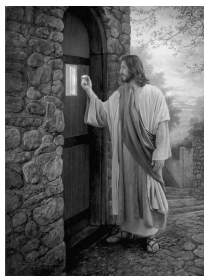
A szegény ember sántikálva odébb állt. Az öregasszony pedig hátat fordított neki, bement a házba és várta az Istent.

Teltek az órák, és a nap nyugovóra tért. Eljött az este és Isten nem érkezett meg. Az asszony mély csalódottságot érzett. Hogy lehet az, hogy Isten megígéri, hogy eljön, és aztán mégsem jön el? Végül úgy döntött, hogy nyugovóra tér.

Furcsamód rögtön elaludt és álmodni kezdett. Álmában megjelent neki Isten és ezt mondta:

– Ma háromszor jöttem el hozzád, és te háromszor utasítottál el!

És én hogyan várom Istent?

Ne félj, mert veled vagyok!

Kórházpasztorációs értesítő betegeknek és segítőknek

–2012., IX. évf., December–

Kedves Testvéreim!

Szeretettel köszöntök mindenkit lapunk decemberi számának megjelenése alkalmából.

Advent van. Az advent meghív bennünket arra, hogy felkészüljünk Karácsonyra, Jézus születésének ünnepére, de egyben *tudatosan várjuk* Jézus világ végi eljövetelét, hogy amikor ismét eljön, készen találjon minket. Éberen őrködve.

Aki már megtapasztalta élete folyamán az Úr közelségének örömét és békéjét, az folyamatosan arra készül, hogy amikor az Úrral találkozik élete folyamán, mindig készen legyen erre az örömteli találkozásra.

Ünneplőbe öltöztetve a szívét, lelkét.

Kedves Testvérem! Talán nehéz a betegség idején készülődni erre a találkozásra, de tudnod kell, hogy a szerető és ráhagyatkozó szív válasz az Isten örök szeretetére. Ő az, aki elsőként szeretett, fogadott el minket, feltétel nélkül, olyanoknak, amilyenek vagyunk. Ő az, aki velünk van az örömeinkben és Ő áll mindig mellettünk a nehézségeink idején is.

Mindig az Úrral való találkozást kell tehát keresnünk, tőle kegyelmet, erőt merítve. Ha csak magunkkal, betegségeinkkel vagyunk elfoglalva, és reménytelen a szívünk, akkor a szívünkben és lelkünkben kevés hely marad mások számára.

Egészségesek és betegek, mindannyian azt a hivatást kaptuk az Úrtól, hogy megosszuk másokkal az Úr közelségének, a vele való találkozásnak az örömét.

Kegyelemben gazdag Krisztus-várást, boldog Karácsonyt és Istentől áldott, békés Új Évet kívánok mindnyájatoknak!

Sok szeretettel:

Gáspár Annamária – kórházreferens

Jézus Krisztus születése így történt:

Anyja, Mária, jegyese volt Józsefnek. Mielőtt azonban egybekeltek volna, kitűnt, hogy Mária gyermeket fogant méhében a Szentlélektől. A férje, József igaz ember volt, nem akarta őt megszegényíteni, ezért úgy határozott, hogy titokban bocsátja el. Míg ezen töprengett, megjelent neki álmában az Úr angyala, és így szólt: „József, Dávid fia, ne félj attól, hogy feleségül vedd Máriát, mert a benne fogant élet a Szentlélektől van. Fia születik

majd, akit Jézusnak nevezel, mert ő váltja meg népét bűneitől.” Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr a próféta által mondott: Íme a szűz gyermeket fogan és fiút szül, és az Emmánuel nevet adják neki, ami azt jelenti: „Velünk az Isten”. Amikor József fölébredt álmából úgy cselekedett, amint az Úr angyala megparancsolta neki. Magához vette feleségét, de nem ismerte meg, míg az világra nem hozta fiát: a gyermeket pedig elnevezte Jézusnak.

Mt 1,18-25

* * *

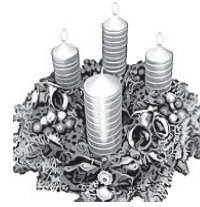

Advent első vasárnapjával elkezdődött az új egyházi év. Egyházmegyénk lelkipásztori tervét folytatva a következő egyházi évben is a Misszió Évét tartjuk, és a világegyházban meghirdetett Hit Évéhez kapcsolódva ebben az egyházi évben is lehetőségünk van arra, hogy mindannyian a Jézussal való találkozás örömteli tanúi legyünk a világban. Betegeknek, orvosoknak, ápolóknak és segítőknek az a küldetésünk, hogy saját helyünkön és életünkkel tanúságot tegyünk az örömhírről és ezt megosszuk embertársainkkal. Küldetésünk egy életre kapott küldetés. Krisztushordozóvá kell válnunk, és az Örömhírt kell vinnünk, hirdetnünk embertársainknak. Biztonságot az adhat életünk emmauszi útján, hogy az Úr mellettünk lépked az úton, elkísér minket. Nekünk csupán hinnünk kell, hogy ez így van, nyitottaknak kell lennünk, hogy befogadjuk Őt. Ebben példa lehet számunkra a Boldogságos Szűzanya:

„És boldog vagy te, aki hittél, mert be fog teljesedni, amit az Úr mondott neked.”

Lk 1,45

Pilinszky János: Kegyelem

Advent a várakozás megszentelése. Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk. Gyermekkorunkban éltünk így. Vágyakoztunk arra, ami biztosan megjött.

Télen az első hóesésre. És várakozásunk ettől semmivel sem volt kisebb, erőtlenebb. Ellenkezőleg, nincs nagyobb kaland, mint hazaérkezni, hazatalálni, beteljesíteni és fölfedezni azt, ami a miénk. És nincs gyengébb és jogosabb birtoklás se, mint szeretnünk azt, ami a miénk, akit szeretünk, és aki szeret minket. Csak a szeretetben, csak az ismerősben születhet valódi „meglepetés”; lehetséges végeérhetetlenül várakoznunk és megérkeznünk, szakadatlanul utaznunk és szakadatlanul haza találnunk. Minden egyéb kaland, minden egyéb megismerés és minden egyéb várakozás véges és kérdéses. Így értem azt, hogy a karácsony a szeretet és advent a várakozás megszentelése.

Az a gyerek, aki az első hóesésre vár, jól várakozik, s már várakozása is felér egy hosszú-hosszú hóeséssel. Az, aki szeretni tudja azt, ami az övé – szabad és mentes a birtoklás minden görcsétől, kielégíthetetlen éhétől – szomjától. Aki pedig jól várakozik, az időből épp azt váltja meg, ami a leggépiesebb és legelviselhetetlenebb: a hetek, órák, percek kattogó, szenttelen vonulását.

Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, amire vár.

* * *

Uram, Istenem, én reményem, hallgass meg engem!

Ne engedd, hogy belefáradjak keresésedbe.

Adj erőt, hogy mindig és mindenütt Arcod látására törekedjem.

Önts belém reményt, hogy minden lépéssel közelebb kerüljek Hozzád. Te ismered erőmet, és gyengeségeimet, őrizd az egyiket, és gyógyítsd a másikat!

Te juss eszembe mindenütt: szeretnélek megismerni és megszeretni!

Szent Ágoston